

Truman Capote

Mic dejun la Tiffany

Traducere din limba engleză
de Constantin Popescu

POLIROM
2018

— Câteva drumuri suplimentare la toaletă ca să mă pudrez, zise ea ridicând din umeri. Promite-mi totuși ceva. Promite-mi că n-o să închizi niciodată o pasăre vie în ea.

Am vrut s-o sărut, dar ea a întins mâna.

— Dă-mi, a zis ea, atingând ușor pachetelul din buzunar.

— Mă tem că nu e mare lucru.

Și nu era: o medalie cu Sfântul Cristofor. Dar cel puțin o luasem de la Tiffany.

Holly nu era fata care să păstreze ceva și cu siguranță că între timp a rătăcit medalia, a uitat-o în vreun geamantan sau în cine știe ce sertar, într-o cameră de hotel. Dar colivia o am încă. Am cărat-o cu mine la New Orleans, Nantucket, prin toată Europa, în Maroc și în Indiile de Vest. Și totuși, doar rareori îmi amintesc că am primit-o de la Holly, pentru că la un moment dat am preferat să uit; ne-am certat groaznic și, printre obiectele care se învârteau în centrul taifunului nostru, erau colivia, O.J. Berman și

povestirea mea, din care îi dădusem lui Holly un exemplar, când apăruse în revista universității.

Prin februarie, Holly s-a dus într-o excursie cu Rusty, Mag și José Ybarra-Jaegar. Cearta noastră a avut loc la scurt timp după ce s-au întors. Holly se bronzase și părul i se deschisese la culoare, ajungând aproape alb. Se distrase de minune.

— Mai întâi am fost la Key West și Rusty s-a înfuriat pe niște marinari sau invers, în *orice* caz va trebui să poarte tot restul vieții un corset medical pentru coloana vertebrală. Scumpa de Mag a ajuns și ea la spital. Arsuri solare de gradul I. Dezgustător: plină toată de bășici și alifie. N-am mai rezistat la mirosul ei. Așa încât José și cu mine i-am lăsat la spital și am plecat la Havana. Zice: stai să vezi Rio! Dar, în ce mă privește, Havana merită toți banii. Am avut un ghid irezistibil, în mare parte negru și restul chinez și, deși nu mă omor nici după unii, nici după ceilalți, combinația era destul de captivantă.

Așa că l-am lăsat să-și lipească genunchiul de al meu pe sub masă, fiindcă nu mi se părea deloc banal; dar apoi, într-o seară, ne-a dus să vedem un film pornografic și ce crezi: l-am văzut *pe ecran*! Firește, când ne-am întors la Key West, Mag a fost convinsă că mi-am petrecut tot timpul în pat cu José. La fel a crezut și Rusty. Atât că lui nu-i păsa, voia doar să-i povestesc totul în amănunt. De fapt, atmosfera a fost destul de încărcată până când am avut o discuție de la suflet la suflet cu Mag.

Ne aflam în camera din față unde, deși era martie, enormul pom de Crăciun, uscat și rămas fără miros, cu baloanele stafidite ca niște ugere de vacă bătrână, ocupa încă aproape tot spațiul. O mobilă ușor de recunoscut fusese adusă în odaie: un pat de campanie. Iar Holly, încercând să-și păstreze aerul tropical, se întinsese pe pat sub o lampă de bronzat.

— Și ai convins-o?

— Că nu m-am culcat cu José? Da, Dumnezeu. I-am spus pur și simplu... dar știi, ca și cum aș fi făcut o mărturisire care mă chinuie de moarte, i-am spus că sunt lesbiană.

— Nu se poate să te fi crezut!

— Firește că m-a crezut! De ce crezi că s-a dus și-a cumpărat patul ăsta? Ascultă la mine; sunt la înălțime când e vorba să șochez pe cineva. Fii un înger, unge-mă cu ulei de plajă pe spinare. În timp ce îndeplineam operația, Holly a spus: O.J. Berman e în oraș și i-am dat povestirea ta publicată în revistă. A fost foarte impresionat. Crede că meriți să fii ajutat. Dar crede că ai pornit într-o direcție greșită. Negri și copii: cui îi pasă de ei?

— Nu domnului Berman, înțeleg.

— Ei bine, sunt de acord cu el. Am citit povestirea de două ori. Puștime și negri. Frunze care tremură. *Descrieri*. Nu înseamnă nimic.

Mâna cu care o ungeam pe spate păru să capete o viață proprie; murea de poftă să se ridice și să coboare brusc pe fundul ei.

— Dă-mi un exemplu, am spus pe un ton liniștit. Un exemplu de povestire care să însemne ceva. După părerea ta.

— *La răscruce de vânturi*, zise ea fără să ezite.

Mâna mea era gata să scape de sub control.

— Dar e absurd. Vorbești despre o operă de geniu.

— Genială, nu-i așa? *Sălbatica, dulcea mea Cathy*. Am plâns în disperare. L-am văzut de zece ori.

— Oh, am spus ușurat, apoi ridicând vocea, spre rușinea mea: *Filmul*.

Mușchii i se încordară și am avut impresia că ating o piatră încălzită de soare.

— Fiecare trebuie să se simtă superior cuiva, zise ea. Dar e obiceiul să aduci ceva dovezi înainte de a-ți acorda acest privilegiu.

— Nu mă compar cu tine. Sau cu Berman. Deci nu mă pot simți superior. Vrem lucruri diferite.

— Nu vrei să câștigi bani?

— Planurile mele nu merg atât de departe.

— Așa sună și povestirile tale. Ca și cum le-ai fi scris fără să știi cum se termină. Dă-mi voie să-ți spun: mai bine apucă-te de făcut bani. Ai o imaginație costisitoare. N-o să dai de mulți oameni care să-ți cumpere colivii.

— Îmi pare rău.

— Chiar o să-ți pară, dacă mă lovești. Te gândeai la asta acum un minut, am simțit după mâna ta; și acum ai chef.

Aveam, teribil de mult. Mâna, inima îmi tremurau în timp ce puneam dopul la sticla de ulei.

— O, nu, n-o să-mi pară rău de asta. Regret doar că ți-ai risipit banii pe mine: Rusty Trawler e un mijloc prea greu de a-i câștiga.